

Din tot ce am...

Necorupb

A mai trecut o zi, a mai trecut un ceas,
simt clipele prin amintiri cum zboară
din câte-au fost, din câte-au mai rămas
duc mai departe-a timpului povară.
Și nu mă plâng, și nu regret nimic,
las timpului destinul să mi-l treacă -
din ieri, din azi, din mâine mă ridic
chiar dacă-ar fi să sap și-n piatră seacă.
Ani grei s-au adunat în urma mea
tăcerile, mai lungi ca niciodată,
din gânduri îmi alungă piaza rea
și calea dreaptă-n suflet mi-o arată.
Iar de mă-ntorc cu gândul în trecut,
cărările nu-mi par deloc schimbate,
din tot ce am, din câte am avut,
în inimă-mi rămân doar nestemate.
Ridic din ele-n cuget un altar
pentru tăceri loc sfânt de întrupare
din vorbele arzânde ca un jar,
de strajă stând pe dune mișcătoare.
Chiar dacă toamna vieții a sosit,
nu mă opresc din drum, merg înainte,
pornind tăcut din locul hărăzit,
mă-ndrept tot mai smerit spre cele sfinte.